

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Retsudvalget, hvis ingen gør indsigelse, og det er ikke tilfældet.

Det er vedtaget.

Det næste punkt på dagsordenen er:

2) 1. behandling af beslutningsforslag nr. B 176:

Forslag til folketingsbeslutning om en forsøgsordning med fodlænke i tilknytning til polititilhold.

Af Karen Hækkerup (S) m.fl.
(Fremsættelse 14.04.2009).

Kl. 10:47

Forhandling

Formanden:

Forhandlingen er åbnet, og den første, der får ordet, er justitsministeren.

Kl. 10:47

Justitsministeren (Brian Mikkelsen):

Beslutningsforslaget går ud på at pålægge regeringen at iværksætte en forsøgsordning med elektronisk GPS-fodlænke til personer, der overtræder et polititilhold.

Jeg vil gerne starte med at slå fast, at regeringen er enig i det grundsynspunkt, at indsatsen mod forfølgelse af kvinder skal have meget høj prioritet. Det gælder indsatsen for at forebygge krænkelse og overgreb, og det gælder den retshåndhævende del af indsatsen. Jeg vil kort nævne de mange initiativer, der allerede er taget inden for det seneste år, dels for at bekæmpe vold i familien generelt, dels for mere specifikt at bekæmpe vold, trusler og chikane mod kvinder.

Hvis vi spoler lidt tilbage til 2004, vedtog Folketinget bortvisningsloven, så der i dag er mulighed for i en periode f.eks. at bortvise en voldelig mand fra et fælles hjem. Jeg kan også nævne handlingsplanen fra 2005 om bekæmpelse af mænds vold mod kvinder og børn i familien og rigspolitiets og Rigsadvokatens strategi fra 2007 for en styrket indsats over for jalousidrab og andre alvorlige samlivsrelaterede forbrydelser.

Endvidere er der nu et arbejde i gang i regeringen med at udarbejde en national strategi til bekæmpelse af vold i nære relationer.

Beslutningsforslaget handler jo specifikt om de såkaldte polititilhold, som er et praktisk og

vigtigt redskab i indsatsen særlig mod vold, trusler og chikane mod kvinder. Et polititilhold går ud på, at gerningsmanden vil blive straffet, hvis han fortsætter med at opsøge kvinden. Jeg kan kun sige, at det har høj politisk prioritet, at politiet og anklagemyndigheden har stor fokus på anvendelsen af polititilhold og på indsatsen i sager om overtrædelse af tilhold. Rigsadvokaten har i 2008 udsendt nye retningslinjer, bl.a. for at sikre en ensartet og mere effektiv anvendelse af polititilholdet. Regeringen overvejer da også løbende, om indsatsen er tilstrækkelig effektiv, for vi tror ikke, at man kan overvurdere, hvilken belastning det er for en kvinde at blive hjemløst og f.eks. en voldelig eksmand eller ekskæreste og aldrig kunne slappe af og føle sig tryk og sikker.

Justitsministeriet drøfter på den baggrund for tiden med rigspolitiets og Rigsadvokatens, om der i lyset af de praktiske erfaringer med disse sager er grundlag for at overveje præciseringer eller stramminger af tilholdsreglerne og for at styrke håndhævelsen af tilhold. Jeg vil naturligvis være indstillet på at drøfte resultatet af disse overvejelser med Folketinget, uanset om de munder ud i, at der bør tages lovgivningsinitiativer eller gennemføres administrative ændringer.

Med hensyn til beslutningsforslaget er der jo tale om et meget specifikt tiltag, der i givet fald skulle tjene til at styrke effektiviteten af polititilholdet. Ideen om at bruge GPS-fodlænker til personer, der overtræder et tilhold, er ikke ny, og jeg har som udgangspunkt meget stor forståelse for tanken bag. Omvendt rejser en sådan ordning også en række meget vanskelige spørgsmål, både principielle, juridiske og praktisk/administrative.

Helt overordnet må man jo sige, at en ordning, som grundlæggende går ud på, at myndighederne skal kunne følge og overvåge en ikke-fængslet persons færden hvor som helst og når som helst, ikke bør være noget, man bare sådan lige griber til i et frihedselskende samfund, heller ikke selv om formålet er helt igennem sympatisk. Udgangspunktet må være, at den slags har karakter af en sidste udvej.

Hertil kommer så bl.a. det praktiske spørgsmål om, hvordan en sådan ordning nærmere skal fungere, hvis den både skal være effektiv og administrativt brugbar og medføre f.eks. en reelt større tryghedsfølelse hos ofrene. I dag går et tilhold f.eks. ud på, at den pågældende har forbud mod at opsøge sin tidligere samlever, og en sådan besked kan man jo i sagens natur ikke give en GPS-fodlænke. Og man må altså nærmere de-

finere de områder, hvor den pågældende ikke må opholde sig.

Der er også spørgsmålet om den grundlæggende tekniske indretning og håndtering af ordningen. F.eks. skal det jo ikke være forbudt for den, der har fodlænke på, at rejse med fly, og i så fald skal udstyret være slukket. Det vil kræve nærmere aftaler mellem politiet og f.eks. flyselskabet, og det betyder, at udstyret kan være slukket i længere tid.

Det vil også være nødvendigt, at den, som har fodlænken på, selv vedligger og oplader GPS-fodlænken, og nogle vil have svært ved at klare denne opgave. Hertil kommer de generelle tekniske problemer med GPS-senderens dækning, som selvfølgelig vil være der i forhold til en GPS-fodlænke. Der er også spørgsmålet om, hvordan den relevante overvågning og kontrol nærmere skal tilrettelægges.

Bl.a. af de grunde, jeg her har nævnt, altså dels de usikkerheder, der knytter sig til fodlænkemodellen, dels at Justitsministeriet nu sammen med rigspolitiet og Rigsadvokaten overvejer, hvordan tilholdsordningen i øvrigt kan bringes til at fungere så effektivt som muligt, er det regeringens opfattelse, at et dansk GPS-forsøg fortsat bør afvente erfaringerne fra Norge. Jeg har for nylig i et svar til Retsudvalget omtalt udviklingen i Norge, hvor Stortinget nu er i færd med at behandle et lovforslag, der åbner mulighed for en forsøgsordning i et enkelt politidistrikt. Jeg har forstået, at de tekniske løsninger for den formodentlig kommende norske forsøgsordning endnu ikke er nærmere fastlagt eller besluttet, men at man i givet fald håber at kunne have en afklaring i løbet af efteråret.

På den anførte baggrund kan regeringen ikke støtte det foreliggende beslutningsforslag, idet det efter regeringens opfattelse vil være rigtigst i første omgang at afvente erfaringerne fra Norge. Som sagt vil regeringen være indstillet på at drøfte resultatet af de igangværende overvejelser om styrkelse af den gældende tilholdsordning med Folketinget, uanset om de munder ud i, at der bør tages lovgivningsinitiativer eller gennemføres administrative ændringer.

Kl. 10:53

Formanden:

Tak. Der er ønske om korte bemærkninger, først fra fru Karen Hækkerup.

Kl. 10:53

Karen Hækkerup (S):

Tak til justitsministeren. Det er jo selvfølgelig ærgerligt, at justitsministeren ikke er mere posi-

tiv i forhold til at gå ind her og nu og hjælpe de mange kvinder, som er forfulgt, som gemmer sig og hele tiden skal se over deres skuldre for at se, om deres tidligere partner står der parat til slå dem ihjel.

Det, som ministeren sagde, var, at han ville se på, om der var behov for stramninger og præciseringer af tilholdsreglerne. Jeg tror sådan set, at man kan stramme og præcisere herfra og til bededagene, det ændrer ikke noget ved, at de mennesker, som ikke overholder de her tilholdsregler, er fløjttende ligeglade med, hvilke stramninger ministeren kan finde på. Den eneste sikkerhed, man kan give de kvinder, hvis tidligere partner igen og igen bryder et polititilhold og opsøger dem alene for at banke dem eller forsøge at slå dem ihjel eller rent faktisk slår dem ihjel, er, at de er sikre på, at manden ikke kan få fat i dem. Det kan man jo gøre på to måder: Enten ved at man overvåger manden, hvor han er, eller ved at han er bag lås og slå. Jeg ved ikke, hvad justitsministeren foretrækker.

Kl. 10:54

Formanden:

Justitsministeren.

Kl. 10:54

Justitsministeren (Brian Mikkelsen):

Ja, regeringen foretrækker altid den løsning, der virker. Det forslag, som er fremlagt nu og her, er et blålys, der er ingen, der med et fingerknips kan få en fodlænke på en person og så sikre sig, at vedkommende ikke kommer hen til kvinden. Det, der hjælper, er jo det hårde arbejde, regeringen yder med et flertal i Folketinget med hensyn til at sørge for, at loven virker, gennem at vi eventuelt strammer op på tilholdsreglerne. Det er jo derfor, det har været så besværligt at gøre det i Norge. Det kan godt være, det lyder smart, men jeg synes også, der er en forpligtelse for folketingspolitikere til at foreslå nogle ting, som kan lade sig gøre i virkelighedens verden.

I Norge har man drøftet det her gennem længere tid. De problematikker, man har i Norge, er jo f.eks., at hvis man putter en GPS-lænke på en person, så kan den jo f.eks. – ud over alle de mange besværligheder, der er ved det – ikke overvåge, når kvinden tager i stormagasinet, tager til sport og alle mulige andre ting. En GPS-fodlænke kan teknisk, kan jeg oplyse spørgeren om, kun registrere nogle bestemte steder. Det er svært at sige, at den skal bippe ud, fordi vedkommende tager ud og handler, hvis den pågældende eksempelvis tager i Magasin eller i Illum eller tager hen på fodboldstadion.

Derfor skal man virkelig overveje det her. Jeg er sådan set ikke imod det, men problematikken og overvejelserne i Norge viser, at vi virkelig skal tænke os om. Derfor vil jeg gerne afvente det forsøg, man er i gang med oppe i Norge, hvor man er langt længere fremme, end vi er på det område. Men jeg er villig til at skride meget, meget hårdt ind over for de mænd, som generer kvinder, og der skal vi også bruge lovgivningen, vi skal bruge politiet, vi skal bruge de sociale myndigheder.

Kl. 10:55

Formanden:

Fru Karen Hækkerup.

Kl. 10:55

Karen Hækkerup (S):

Jo, men de her mænd generer jo ikke bare kvinder, de slår dem ihjel, hr. justitsminister. De finder dem, skyder dem eller banker dem til døde, og de er besat af at finde de her kvinder. De er li-geglade med, hvad der står i ministerens lov, det eneste, de vil, er at få dræbt den tidligere partner, som de føler har ødelagt deres liv. Hvert eneste år er der mange kvinder, som mister livet, fordi en eller anden jaloux mand ikke kan finde ud af at komme videre med sit eget liv.

Derfor er det meget vigtigt for Socialdemokraterne, at vi sætter ind nu, og at vi siger, at det ikke er nok med bare at præcisere regler og se på stramninger, og at vi skal have en kommission, nej, vi skal have tryk og sikkerhed for de her kvinder. Og hvis en kvinde bor i det indre København og kan finde på at handle i Illum eller i Magasin, så må den GPS-sender, som manden har fået på, da lige præcis vise, at han ikke må befinde sig i det samme område, som hun er i. Der må jo også være en GPS-sender på kvinden, sådan at man kan sørge for, at de ikke mødes.

Det kan godt være, at justitsministeren står og griner nu, men det ville redde liv. Og synes justitsministeren ikke, at de kvinder, der hvert eneste år risikerer at blive begravet, fordi deres sindssyge tidligere partner ikke kan finde ud af at styre sig, fortjener, at vi gør alt, hvad vi kan, for dem?

Kl. 10:57

Formanden:

Justitsministeren.

Kl. 10:57

Justitsministeren (Brian Mikkelsen):

Jeg tror, det kommer til at gå for vidt at give sådan en teknologisk introduktion til GPS-fodlænker her, men jeg vil gerne invitere fru Karen

Hækkerup på et besøg i Kriminalforsorgen for at læse om de erfaringer, man har med GPS-fodlænker. Den verden, som fru Karen Hækkerup taler om, eksisterer altså ikke.

Hvis det var sådan, at den eksisterede, og hvis det kunne lade sig gøre, så ville jeg være villig til at overveje hvad som helst når som helst for at hjælpe kvinderne, men jeg synes altså, det er en forkert debat, fru Karen Hækkerup starter her ved at sige, at man kan gøre noget mere, end man gør i dag. Det kan man ikke. Der er ingen steder i verden, man har GPS-fodlænker, som hindrer manden i at komme hen til kvinden. Det er der ingen steder man har.

Så det er en fuldstændig urimelig problemstilling, der bliver stillet op. Vi gør alt, hvad vi kan, og er villige til at gøre endnu mere, hvis det er muligt. Men den måde, man kan gøre det på, er den saglige måde, det er ved at undersøge det og så se på, hvad man gør i Norge. I Norge er man så langt fremme nu, at man, så vidt jeg ved, endda har vedtaget det i Stortinget. Så lad os se deres ordning og lære af den. Vi kan ikke med et fingerknips lave en ordning i Danmark, som ikke eksisterer nogen som helst steder.

Kl. 10:58

Formanden:

Så er der en kort bemærkning fra fru Julie Rademacher.

Kl. 10:58

Julie Rademacher (S):

Jeg synes, at det er utroligt, så lidt tiltro justitsministeren har til, hvad vi egentlig kan udvikle af teknologi i verden. Vi sender rumraketter til månen, og vi er her i landet ved at lave en kæmpe milliardinvestering i kampfly, som kan alt muligt. Hvorfor har justitsministeren så meget imod, at vi går ind i den her forsøgsordning og måske bliver endnu bedre til at udvikle netop den her ordning, som kan beskytte de her kvinder, og blive endnu bedre end dem, der er i Norge?

Jeg kunne rigtig godt tænke mig at spørge justitsministeren, hvor mange flere kvinder der er blevet hjulpet, siden regeringen kom til. Hvordan er det gået? Er der flere kvinder, der bliver slået, eller er der færre? Og så kunne jeg også godt tænke mig at spørge justitsministeren, hvor mange kvinder der er blevet dræbt, siden regeringen kom til i 2001.

Kl. 10:59

Formanden:

Justitsministeren.

Kl. 10:59

Justitsministeren (Brian Mikkelsen):

Gennemgående er det sådan, at antallet af dræbte sådan set er faldende i Danmark. Så det problem er heldigvis blevet mindre, men et drab er jo et drab for meget.

Jeg har sådan set ikke problemer med intentionen, og derfor synes jeg, at det er på et lidt forkert grundlag, et sådant forslag diskuteres. Jeg kan også godt fremsætte et forslag om, at vi skal etablere en rumstation på Mars. Det kan man jo godt få flertal for, men det skal jo kunne lade sig gøre.

Det, det handler om her, er jo det hårde, solide arbejde, det er rugbrødsarbejdet. Hvis der kan gøres mere for ofrene, så skal der gøres mere. Det er en utrolig vigtig politisk prioritering for regeringen og for Folketinget, og vi skal hjælpe de kvinder, alt det vi kan. Men at sige, at man vil lave en rumstation på Mars, betyder jo ikke, at man får en rumstation på Mars, og det svarer det her forslag jo altså til.

Kl. 10:59

Formanden:

Fru Julie Rademacher.

Kl. 10:59

Julie Rademacher (S):

Lad os nu bare stoppe snakken om rumstationer og komme tilbage til snakken om de her kvinder, der hver eneste dag frygter for, at han nu igen banker døren ind og kommer og slår – og hvad hvis børnene også er til stede? Det er et frygteligt liv at skulle leve. En ting er den fysiske vold, som man bliver udsat for, en anden ting er den psykiske terror. Der kan det her altså være med til at give en eller anden form for tryk.

Jeg kunne godt tænke mig at høre, præcis hvor mange initiativer justitsministeren præcis har liggende, hvor mange midler der er afsat, og om, hvad man ellers har tænkt sig at gøre for de her kvinder, som de ikke gør i Norge. Som jeg hører det, er det ikke generelt et emne, som regeringen har helt vildt meget fokus på.

Kl. 11:00

Formanden:

Justitsministeren.

Kl. 11:00

Justitsministeren (Brian Mikkelsen):

Det har regeringen. Det er topprioriteret. Jeg synes nærmest ikke, at der findes noget værre end kvinder, der bliver chikaneret og i sidste ende brutalt mishandlet af deres mænd og i nogle få tilfælde også myrdet af deres mænd. Det kan der være mange forskellige årsager til. Man kan

ikke helt lovgive sig ud af, at der findes skøre mænd, som i affektion, alkoholpåvirket tilstand eller i en narkorus slår kvinder ihjel. Men alt det, man kan gøre fra samfundets side for at stoppe det, skal man jo gøre. Det er så brutalt og så nedværdigende.

Derfor tager man hele paletten i brug. Den ene del af paletten er de sociale foranstaltninger. Det handler om samtale, det handler om terapi, det handler om psykologbistand, og det handler om hele tiden at være opmærksom på faresignalerne. Den anden del af paletten er politiets opmærksomhed på de her ting. Det er polititilhold, det er bortvisning. Der bliver brugt polititilhold, og der er jo en konsekvens, hvis man overtræder det polititilhold. Den konsekvens skal selvfølgelig fortsat være der.

Det er derfor, at jeg har bedt Rigsadvokaten om at se på, om vi kan stramme op på det her. Hvis der er gode forslag også fra Socialdemokratiet, lytter jeg gerne til dem, for det er prioriteret, og jeg mener egentlig, at der burde være en tværpolitisk enighed om at gøre noget på det her område.

Kl. 11:02

Formanden:

Så er der en kort bemærkning fra fru Karina Lorentzen Dehnhardt.

Kl. 11:02

Karina Lorentzen Dehnhardt (SF):

Jeg er nu ikke enig i, at regeringen gør nok på det her område. Jeg synes, at ministeren må anerkende, at der her er et særligt problem. Det havde jo været rart, hvis ministeren bare kunne have stillet med en pose penge i dag og havde sagt: Jamen så udvikler vi den teknologi, der skal til. For jeg anerkender, at teknologien ikke er til stede på nuværende tidspunkt, og at vi ikke bare kan gennemføre det her beslutningsforslag. Men ministeren kunne jo have sagt: Jeg vil godt stille nogle penge til rådighed, nu søger vi for at få udviklet det her. Indtil da er jeg meget enig i at vi er nødt til at afvente erfaringerne fra Norge.

Men det, mit spørgsmål egentlig går ud på, er: Hvornår vil ministeren tage initiativ til, at det bliver muligt at dømme mænd til behandling – eller voldelige partnere, for vi må jo anerkende, at der også er nogle kvinder, som rent faktisk slår deres mænd? Hvornår er ministeren parat til at se på lige netop den problemstilling? Det er jo meget, meget tankevækkende, at Landsorganisation af Kvindekrisecentre netop i dag i pres-

sen efterlyser den mulighed, og at det var en mulighed, som SF fremsatte forslag om sidste år.

Kl. 11:04

Formanden:

Justitsministeren.

Kl. 11:03

Justitsministeren (Brian Mikkelsen):

Jeg synes da også, at man fra Folketingets talerstol i en sådan debat her kan blive klogere. Jeg vil godt være villig til at overveje det. Min holdning er den, at alt, hvad vi kan gøre for at undgå de grusomme tilfælde, som jeg har læst om og også fået breve om, skal vi gøre, og jeg vil godt se på det forslag igen. Jeg er villig til at overveje hvad som helst, for hvis man kan stoppe den frygt, som nogle kvinder lever i, skal man stoppe den. Og hvis det forslag kan være med til at hjælpe på det, vil jeg gerne kigge på det.

Kl. 11:03

Formanden:

Fru Karina Lorentzen Dehnhardt.

Kl. 11:03

Karina Lorentzen Dehnhardt (SF):

Det vil jeg bare sige at jeg er rigtig, rigtig glad for. Det er noget, der i SF har ligget os meget, meget på sinde i forhold til at gøre noget ved den her problemstilling. For det er nemlig forudsætningen for, at vi kan fastholde nogle mænd i behandling og sikre, at de kommer ud på den anden side. En undersøgelse viser nemlig, at 80 pct. af de voldelige mænd selv har oplevet vold i deres barndomshjem, så der er altså en god grund til at sætte ind her. Det viser sig faktisk også, at det også i høj grad er dem, som render og laver ballade i nattelivet og begår vold i nattelivet, så det er meget vigtigt, at vi får sat ind her. Så det er jeg utrolig glad for at ministeren nævner. Det vil jeg tage med mig hjem og fryde mig over resten af dagen.

Kl. 11:04

Formanden:

Justitsministeren.

Kl. 11:04

Justitsministeren (Brian Mikkelsen):

Jamen det er jeg glad for. Jeg vil da gerne være med til at se endda meget konstruktivt på det, for hvis det kan være med til at sørge for, at nogle mænd får en behandling, som gør, at de ikke overfalder andre kvinder og har de tvangstanke, har vi da opnået meget.

Formanden:

Tak til justitsministeren. Der er ikke flere korte bemærkninger. Vi går til ordførerrækken, og første ordfører er hr. Kim Andersen.

Kl. 11:05

(Ordfører)**Kim Andersen (V):**

Der er ingen tvivl om, at det problem, som dette beslutningsforslag relaterer sig til, er et meget stort problem, og det er desværre nok også i nogle sammenhænge et tiltagende stort problem. Jeg skal ikke lægge skjul på, at vi i Venstres folketingsgruppe har sympati for det her beslutningsforslag. Vi har længe arbejdet for udbredelsen af elektroniske fodlænker, og vi er også meget positive over for at se på muligheden for at anvende elektroniske fodlænker med GPS-sender til personer, der er meddelt et polititilhold.

Vi må imidlertid erkende, at teknologien ikke er udviklet til at kunne anvende GPS-fodlænker med sikkerhed og rimelighed på nuværende tidspunkt. Derfor er det her forslag for teoretisk i situationen. Vi ved, at det norske storting er i gang med at vedtage nye regler for området, og vi ved også, at man i Norge har overvejelser om en forsøgsordning. I Venstre vil vi være positive over for at se på, hvordan vi kan medvirke til at få gennemført sådan en forsøgsordning, hvis der måtte være interesse for det i Norge, og hvis det trækker ud med et norsk resultat. Vi vil også være åbne over for at se på, hvordan vi selv selvstændigt her i landet kan gå ind i en forsøgsordning, hvis der ikke i den allernærmeste fremtid kommer resultater ud af det, som man har overvejelser over i Norge og andre steder.

Vi er klar over, at vi her har med et ganske alvorligt problem at gøre. Vi er klar over, at der særlig er kvinder, som i hverdagen lider under tidligere samleveres tyranniseren af dem. De overholder ikke et polititilhold, og de forpuster kvindernes tilværelse. Det er et problem, vi selv sagt vil være med til at løse, og jeg er derfor også glad for de tilkendegivelser, som justitsministeren er kommet med i sin redegørelse her i dag og i sin besvarelse af spørgsmålet fra SF tidligere på dagen.

Men på nuværende tidspunkt kan vi ikke støtte dette beslutningsforslag, om end vi har sympati for det. Vi er interesserede i at forfølge de intentioner, der ligger bag forslaget, men det skal naturligvis gøres seriøst, og det tager nu en gang nogen tid.

Kl. 11:07

Formanden:

Tak til hr. Kim Andersen. Vi går videre i ordførerrækken. Næste ordfører er fru Marlene Harpsøe. Fru Julie Rademacher kommer til sidst som ordfører for forslagsstillerne.

Kl. 11:08

(Ordfører)

Marlene Harpsøe (DF):

Da Dansk Folkepartis ordfører, hr. Peter Skaarup, ikke kan være til stede, skal jeg på Dansk Folkepartis vegne fremføre følgende:

I Dansk Folkeparti ser vi med stor alvor på problemerne med kvinder, der trods meddelt polititilhold alligevel oplever, at deres tidligere ægtefælle eller samlever opsøger dem og udsætter dem for fysisk eller psykisk vold. Et polititilhold er godt og nødvendigt, men forhindrer jo desværre ikke altid, at en voldelig ægtemand kan nå at skade kvinden, inden hun får tilkaldt politiet. Derfor ser vi i Dansk Folkeparti meget positivt på de nye muligheder med elektroniske fodlænker med GPS, der kan advare politiet, hvis en person med polititilhold bryder forbudszonen. En sådan ordning kan give den forurettede en stærkt forbedret sikkerhed og dermed tryghed, ligesom ordningen kan være et godt og effektivt redskab for politiet til at forhindre voldelige overfald og ægtefælledrab.

Som retsordfører har jeg da også flere gange talt for at benytte denne metode i et polititilhold, og der er da i det hele taget også en generel enighed i Folketinget om, at vi skal bevæge os ud ad denne vej. Derfor ser vi også som udgangspunkt positivt på dette forslag fra Socialdemokraterne.

I Dansk Folkeparti mener vi dog, at det endnu er for tidligt at lægge os fast på en bestemt løsningsmodel. Der arbejdes som sagt flere steder med at afdække, hvordan vi bedst får taget de elektroniske fodlænker i brug, og dette arbejde vil vi gerne sætte os nærmere ind i. Vi er således enige med Socialdemokratiet i formålet med dette beslutningsforslag, men vi vil tage os tid til at arbejde med området, inden vi støtter en bestemt løsning.

Kl. 11:09

Formanden:

Tak til fru Marlene Harpsøe, og så er det fru Karina Lorentzen Dehnhardt i ordførerrækken.

Kl. 11:10

(Ordfører)

Karina Lorentzen Dehnhardt (SF):

Jeg må sige, at vi ikke kan gøre nok for at beskytte partnere mod voldelige partnere, tidligere

partnere, ekssamlevere, eksægtefæller osv. Vi kan ikke gøre nok for at beskytte en partner mod at blive udsat for vold, psykiske overgreb og fysiske overgreb. Og vi skal beskytte de børn, der eventuelt er i de her forhold.

Derfor ligger det SF rigtig meget på sinde, at vi gør noget ved problemstillingen, og jeg synes også, at det er nogle sympatiske tanker, som ligger bag det her forslag. Men det er åbenlyst, at der er nogle teknologiske problemer, og det må vi acceptere. Vi kan ikke sætte en forsøgsordning i gang uden at have en afklaring på det. Som jeg tidligere sagde, synes jeg, det kunne have været godt, hvis vi havde fået sat nogle penge af til at udvikle det. Indtil videre synes jeg nu, at vi så må afvente erfaringerne fra Norge og se, hvad de bringer, og om de eventuelt får videreudviklet teknologien, så det her kan sættes i værk på et eller andet tidspunkt. Jeg kan se, at justitsministeren også er indstillet på at tage det op, når erfaringerne ligger der, og det synes jeg trods alt er positivt.

Derudover er jeg rigtig glad for, at ministeren her i dag har tilkendegivet, at han er villig til at se på behandlingsdomme til voldelige partnere. Det er et helt nødvendigt og rigtigt sted at sætte ind, og det er noget, som kvindekrisecentrene har efterlyst. Det viser sig, at 80 pct. af de voldelige mænd – der er lavet et forskningsbaseret projekt; den første forskningsbaserede viden, vi rent faktisk har om voldelige mænd i Danmark – har oplevet vold i deres egne hjem. Så det er enormt vigtigt, at vi får gjort noget ved den problemstilling, hvis vi vil sørge for at løse de problemer, der ligger til grund for vold i parforhold.

Det viser sig også, at de mænd netop er dem, som render ind i værtshusslagsmål og andre voldelige overfald i nattelivet. Så det er afgørende for alles tryghed, også for livskvaliteten for de her mænd, som jo rent faktisk ikke kan se sig ud af problemstillingen, at der kommer en løsning for dem og for de kvinder, som på ny møder sådan en mand. For hvis vi redder én kvinde med fodlænke, er det jo klart, at så kan denne mand eller kvinde, hvis det skulle være en voldelig kvinde, kaste sin kærlighed på en ny person, og problemet vil så blive videreført. Det er meget vigtigt, at vi tager fat om ondets rod og sørger for at gøre det, der rent faktisk virker.

Men fodlænker kan jo være et udmærket supplement til sådan nogle ordninger. Det viser sig også i det her forskningsprojekt, at det faktisk ikke er alle mænd, man kan behandle. Der findes nogle psykopater, og det må vi jo også for-

holde os til. Det er en problemstilling, der skal løses.

Derudover må jeg sige, at en svaghed ved det socialdemokratiske forslag er, at man forestiller sig, at det her skal kunne ske uden dom. Det er altså ikke noget, vi i SF er indstillet på. Vi ser meget, meget alvorligt på vold mod en tidligere partner, men der er også helt sikkert nogle tilfælde, hvor der indgives falske anmeldelser og er chikane fra den ene parts side, og derfor er det vigtigt for os, at det kommer igennem domstols-systemet på en eller anden led. Man kunne godt forestille sig en meget, meget hurtig godkendelsesproces à la den, som findes i dag i forhold til aflytninger. Men det er vigtigt for os, at det kommer igennem retssystemet. Det er en retssikkerhed for både den ene og den anden part i sagen.

Umiddelbart kan vi altså ikke støtte forslaget. Vi er meget enige i tankegangen bag det, og vi synes, det er vigtigt, at vi får høstet nogle erfaringer med lige netop den her type redskaber.

Kl. 11:14

Formanden:

Tak til fru Karina Lorentzen Dehnhardt, og så er det hr. Tom Behnke, som er ordfører.

Kl. 11:14

(Ordfører)

Tom Behnke (KF):

Der er ingen tvivl om, at der desværre findes alt for mange forsmåede eksmænd eller forsmåede ekskærestes, som ikke kan forstå, at det er forbi, at det er ovre; som ikke kan forstå, at problemerne eller situationen ikke løses med vold eller trusler om vold. Der findes desværre alt for mange eksmænd og ekskærestes, som forpester tilværelsen for rigtig mange kvinder. Derfor er det utrolig vigtigt, at vi til stadighed ser på, hvordan vi kan forbedre forholdene for disse kvinder.

Derfor er det også et meget, meget sympatisk forslag, der her er fremsat, ikke mindst, fordi det er vigtigt, at vi hele tiden presser på, og at vi hele tiden holder hinanden op på, at vi skal gøre mest muligt, i forhold til hvad der kan lade sig gøre.

Regeringen har jo allerede vedtaget og gennemført en lang række ting i forhold til netop den her problemstilling, netop i forhold til kvinder, som føler sig truet, eller som har været udsat for vold af den ene eller den anden art.

I 2004 vedtog Folketinget efter opfordring fra regeringen den såkaldte bortvisningslov, hvor man altså har mulighed for at bortvise manden fra det fælles hjem, også selv om det skulle være

manden, der ejer den pågældende bolig. Det kunne man ikke tidligere, men det kan man nu. Nu kan man simpelt hen fjerne manden fra hjemmet i op til 4 uger, således at kvinden og eventuelle børn har en mulighed for at komme på fode igen og finde ud af, hvad der skal ske fremadrettet. Det kan skabe noget mere ro og stabilitet for dem.

I 2005 kom så »Handleplan til bekæmpelse af mænds vold mod kvinder og børn i familien«, en utrolig god handleplan, som har vide forgreninger ud i mange, mange forskellige forvaltninger, og som jo samlet set er en god indsats mod voldelige mænd.

I 2007 kom rigspolitiet og Rigsadvokaten så med en ny strategi mod vold i nære relationer, og i øjeblikket er man faktisk i gang med yderligere en ny national strategi om en styrket indsats mod jalousidrab og andre alvorlige forbrydelser i samliv, netop fordi man er meget opmærksom på, at det her er et ganske, ganske alvorligt problem. Så det er ikke kun noget, som Folketinget her beskæftiger sig meget med. Det er også noget, som regeringen, politiet og anklagemyndigheden beskæftiger sig meget med. Hver eneste dag overvejer og vurderer de, hvordan de kan gøre det her endnu bedre.

Justitsministeren har lige oplyst, at Justitsministeriet yderligere overvejer stramninger og præciseringer af tilholdsreglernes overholdelse. Det er altså ikke nok, at vi har nogle gode tilholdsregler, men også, at vi får nogle gode muligheder for at komme efter dem, som så overtræder de pågældende tilhold. Der skal der selvfølgelig gribes konsekvent og markant ind, således at de kan forstå, at de skal overholde tilholdene.

Men i forhold til forslaget her, som jeg klart har tilkendegivet er et meget sympatisk forslag, er der også nogle problemer. Der er nogle rent tekniske problemer, i forhold til hvordan fodlænker med GPS virker. Hvordan havde man forestillet sig, at det skulle virke? Skulle det være således, at det i forhold til at nærme sig – at manden, der har fået tilholdet, ikke må nærme sig kvinden eller ikke må nærme sig en bestemt lokalitet – skulle være en bestemt teknik, der konstant overvåger og giver alarmer? Skal vi have en alarmcentral, hvor man skal sidde og holde øje med det, eller skal det være noget, som er sådan mere bagudrettet, at hvis det er sådan, at et tilhold er overtrådt, så kan man på GPS'en se, hvor vedkommende har været henne og dermed bruge det som et bevis i en retssag? Der er

problemer i forhold til GPS-anordningernes dækning. Der er ikke dækning alle steder og ikke på alle tider af døgnet. Der er også spørgsmål om afgrænsningen, i hvilke områder skal den gælde, og er det hensigtsmæssigt, at man har en radius på 1 km, hvis det er sådan, at den pågældende kvinde f.eks. bor midt i en storby? Dermed kan manden blive afskåret fra overhovedet at kunne komme i den pågældende midtby, altså f.eks. slet ikke kan tage med toget, fordi han ikke kan komme til banegården, for så overtræder han et tilhold? Så der er altså nogle tekniske og praktiske ting. Og så er der ikke mindst, som ministeren også har nævnt, det med, hvis den, der har et tilhold, ønsker at tage sig en flyvetur til f.eks. Langbortistan. Det kunne kvinden jo sådan set bare være glad for, men så giver det altså også nogle tekniske problemer i forhold til, hvordan GPS'en skal være slukket imens osv.

Alle de praktiske problemer synes jeg ikke skal forhindre os i at have en ambition om, at den dag, hvor det er praktisk muligt, skal vi altså også gøre øget brug af GPS'er og GPS-sendere og -fodlænker, og det er vi fra konservativ side meget, meget optaget af, altså at vi bruger teknologien i forhold til det præventive, men også i forhold til det beskyttende. Og så synes jeg, det ville være hensigtsmæssigt, at vi i den sammenhæng, og mens vi gør os alle de overvejelser, nøje følger med i, hvad der sker i Norge, som rent faktisk har gjort os den tjeneste, at de i praksis er i gang med at gennemføre nogle forsøgsordninger.

Så vi er meget positive over for GPS-ordningen, vi er meget positive over for at bruge en ny teknologi, men vi synes ikke, vi skal vedtage, at vi skal bruge den, før den rent faktisk virker.

Kl. 11:19

Formanden:

Der er ønsker om korte bemærkninger, først fra fru Karen Hækkerup.

Kl. 11:19

Karen Hækkerup (S):

Jeg vil gerne starte med at sige tak for et meget, meget konstruktivt bidrag til debatten. Jeg synes, at det var rigtig dejligt at høre den konservative ordfører gå til det her med den alvor, som jeg synes det fortjener. Det vil jeg gerne sige tak for.

Ordføreren var bl.a. inde på nogle af de her mange praktiske problemer, der er. Dem er vi jo fra Socialdemokraternes side helt enige i, og vi er også godt klar over dem. Derfor er det, vi har

fremSAT forslag om også at lave en forsøgsordning. Der går jeg så tilbage til ordførerens indlæg, for det, som ordføreren sagde, var, at vi igen lige skal vente og se, hvad de finder på i Norge. Der var engang, hvor vi i Danmark var så stolte af at være foregangsland, og hvor vi ikke bare ventede på, at andre udviklede tingene. Jeg synes egentlig, når man tænker på, hvor mange kvinder der mister livet hvert år, fordi deres tidligere ægtefælle slår dem ihjel, eller hvor utrygt det er, også for de kvinder, der ikke bliver dræbt, men som frygter at blive det, at så kunne man måske godt sige, at den her indsats skal vi gøre endnu mere ved. Kan den konservative ordfører ikke være enig med mig i, at i stedet for kun at vente på, at man opfinder den dybe tallerken i Norge, kunne vi måske se, om ikke vi også selv kunne bidrage til det?

Kl. 11:20

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 11:20

Tom Behnke (KF):

Jo, men når jeg måske deltager så aktivt i den her debat, er det også, fordi jeg i praksis i mit politiarbejde har oplevet de frustrationer, der er ved, at selv for de kvinder, der har overfaldsalarmer, som trykker på overfaldsalarmer, og politiet kommer susende, og selv om politiet er der i løbet af meget, meget kort tid – og med politireform i dag endnu hurtigere, end de var før – så er det stadig væk sådan, at gerningsmanden når at smutte og stikke af. Så står man der, og hvad skal man så gøre, hvor skal man finde ham henne? Kan det også bevises, at det var ham, der buldrede på døren osv.? Der ville det jo være hensigtsmæssigt, at man havde de her teknologiske muligheder for at kunne bevise, at det var rigtigt, det var eksmanden, der var oppe og buldre på døren og sparke døren halvvejs ind, inden politiet nåede frem, for det kan bruges som bevis, og så kan man meget, meget mere effektivt komme efter gerningsmanden.

Derfor er jeg meget optaget af det her, fordi det vil være et godt værktøj til at komme efter gerningsmanden, for jeg tror, at rigtig mange af dem, der ønsker at chikanere ekskæresten, ved, at der jo altså lige går et minut eller to eller tre, inden politiet når frem, og i den tid kan de lige nå at chikanere og så smutte og gemme sig, og så er det svært at løfte bevisbyrden bagefter. Derfor er det, at vi er meget optaget af det her, og vi vil ikke kun afvente, hvad der sker i Norge. I Danmark foregår der også forskning i det

her, og der er private firmaer, som bliver ved med og til stadighed udvikler nye systemer. Det følger vi nøje.

Kl. 11:21

Formanden:

Fru Karen Hækkerup.

Kl. 11:21

Karen Hækkerup (S):

Ja, og det skal vi også følge, men måske kunne vi gøre endnu mere for at få det til at gå hurtigere. Jeg ved godt, at hr. Tom Behnke har oplevet det her i den virkelige verden og dermed godt kender til den frustration, som de her kvinder, som tit og ofte står med deres børn, lever i og har. Jeg har selv været på besøg og har talt med folk fra kvindekrisecentrene. Jeg har talt med Joan-Søstrene, jeg har talt med folk i Dannerhuset, og meldingen derfra er altså samstemmende, at selv om vi har gennemført bortvisningslovgivning, selv om vi har lavet handleplaner, virker det ikke særlig godt endnu. Noget af det, man bl.a. er ked af i forhold til bortvisningsloven, er, at man jo bare bortviser mændene, men at man ikke tilbyder dem nogen form for behandling.

Derfor vil jeg gerne spørge De Konservatives ordfører: Er det ikke på tide, at vi måske laver en revision af bortvisningsloven for de mænd, som vi i dag siger til ikke længere må komme i deres hjem, men som vi sådan set ikke får behandlet og dermed ikke får fjernet de voldelige tendenser, som de har? Og vil den konservative ordfører være med til, at vi i en kombination med det her med fodlænker også går ind og bliver bedre til at se på de andre tiltag, vi har gjort, eksempelvis bortvisningsloven?

Kl. 11:22

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 11:22

Tom Behnke (KF):

Helt afgjort positiv tilkendegivelse herfra. Altså, det er meget vigtigt, at vi ser på alle elementer, og det er også vigtigt, at vi ser på behandlingselementet og den mulighed, der er, for at voldelige mænd kan modtage behandling af den ene eller den anden art, i det ene eller det andet regi. Hvad enten det er i Kriminalforsorgens, eller det er i kommunernes, synes jeg klart, at de muligheder skal være til stede.

Når jeg trækker en lille smule på det, er det, fordi jeg til gengæld tror, at det vil være meget vanskeligt at gennemføre en ordning, hvor man tvinger voldelige mænd til behandling. Behand-

lingen må jo være en mental behandling, hvor man får gjort op med nogle ting og får mændene til at lære at opføre sig ordentligt uden at bruge vold, og det tror jeg bare er svært at gøre med tvang. Jeg tror ikke, at man kan tvangsbehandle de her mænd, så en eller anden grad af frivillighed skal der være inde over. Den frivillighed ser jeg gerne, at vi får udbygget, men det første og det væsentligste er selvfølgelig, at behandlingsmulighederne er til stede. Og det skal de være, hvad enten man nu kommer i fængsel, eller om man går i det fri.

Kl. 11:23

Formanden:

Der er en kort bemærkning fra fru Marlene Harpsøe.

Kl. 11:23

Marlene Harpsøe (DF):

Nu kom fru Karen Hækkerup lidt ind på bortvisningsloven, og hr. Tom Behnke var også inde på den i sin ordførertale. Det er sådan i dag med bortvisningsloven, at bortvisning jo ikke engang er blevet brugt mere end 100 gange, siden loven trådte i kraft for flere år siden. Det betyder jo så, at der er flere hundrede kvinder, der hvert år sammen med deres børn også ender på et kvindekrisecenter. Og hvis det nu var sådan, at bortvisningsloven rent faktisk fungerede, og hvis den blev brugt hyppigere, ville vi jo kunne sikre, at der ikke var så mange kvinder og børn, som skulle rykke ud fra det sted, hvor de bor. fast og kan finde tryk, og ind på et kvindekrisecenter, hvor de ikke rigtig ved hvad de skal tage sig til. Det er selvfølgelig rigtig, rigtig sørgeligt, at det skal være på den måde, at det er dem, der rent faktisk er ofrene, der skal rykke ud af hjemmet, men ikke voldsgerningsmanden, som har slået kvinden og måske også børnene. Så synes hr. Tom Behnke egentlig, at bortvisningsloven fungerer godt nok, som den er i dag, når den ikke engang er blevet taget i brug mere end 100 gange, siden vi fik den her lovgivning indført?

Kl. 11:25

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 11:25

Tom Behnke (KF):

Med hensyn til den praktiske brug af den lov overlader jeg til politiet at vurdere, hvornår man kan bruge den. Jeg tror, det vil være uhensigtsmæssigt, hvis jeg som folketingsmedlem skal stå her og vurdere, hvornår politiet skal bruge den lovgivning, vi vedtager herinde.

Bortvisningsloven er et rigtig, rigtig godt værktøj. Værktøjet er jo ikke til brug for at bortvise manden fra hans eget hus til evig tid; altså, grundloven taler jo om ejendomsrettens ukrænkelighed, men det, man gør med bortvisningsloven, er, at man typisk giver kvinden og børnene en mulighed for i op til 4 uger at finde en mere varig og permanent løsning. Det kan godt være, at det så alligevel bliver nødvendigt at rykke ind på et krisecenter, inden man finder den endelige, varige løsning. Men det er jo ikke sådan, at man kan ændre bortvisningsloven, så den gælder til evig tid, det er altså ikke sådan, at fordi manden har begået vold mod kvinden i forholdet, bliver han frataget sin ejendomsret på livstid. Det kan man jo ikke gøre, for det vil stride mod grundloven. Her har vi trods alt gjort det gældende i 4 uger, men jeg tror ikke, man skal strække den meget længere. Det er ikke meningen, at kvinden på de 4 uger skal finde ud af, om hun kan blive boende. Nej. Meningen er at finde en varig løsning, så de enten bliver boende sammen, hvis det kan lade sig gøre, eller så kvinden, eventuelt sammen med børnene, flytter et andet sted hen.

Kl. 11:26

Formanden:

Fru Marlene Harpsøe.

Kl. 11:26

Marlene Harpsøe (DF):

Nu er der jo sådan set også gennemført en nogenlunde lignende ordning i udlandet på det område, hvor vi her i Folketing så ikke til fulde, men til dels har kopieret lovgivningen. Og det er jo sådan set interessant, for det tal, der kommer fra udlandet, fortæller jo netop noget om, at den her bortvisningslov bliver brugt i langt, langt større grad, end den bliver i Danmark. Det betyder jo, at der burde være nogle ting, vi så på for at se, om vi i Danmark gør det optimale for at sikre, at vedkommende, hvis det er, at en mand eller en kvinde for den sags skyld er voldelig over for sin ægtefælle, bliver bortvist, og for at sikre, at der fra politiets side er kendskab til de muligheder, der er, og selvfølgelig også for at sikre, at de bliver brugt. Er hr. Tom Behnke ikke enig i det?

Kl. 11:27

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 11:27

Tom Behnke (KF):

Nu må vi jo holde fast i, at meningen med bortvisningsloven, som, så vidt jeg husker, er adop-

teret fra Østrig, jo er at lave en såkaldt timeout, altså en pause for de stridende parter, en pause, hvor man lige siger: »Nu går I hver til sit«, og hvor man kan fjerne manden fra det fælles hjem, således at man har mulighed for og har god tid til at finde en mere varig og permanent løsning og ikke en løsning, hvor man risikerer, at kvinden med børnene skal stikke af fra hjemmet kl. 3.00 om natten uden at få nogen som helst ting med sig. Det er jo de situationer, man vil undgå, nemlig at kvinden er nødt til at flygte over hals og hoved med børnene flagrende efter sig midt om natten. Det undgår man med den her bortvisningslov, for der giver man 4 uger til, at kvinden med børnene i ro og mag sammen med venner, bekendte og familie kan nå at finde en mere varig løsning. Det er det, der er meningen med den lovgivning, og på den måde synes jeg faktisk at lovgivningen bliver brugt rigtigt i dag, men om den skal bruges 100 gange eller 200 gange, kan jeg jo ikke stå her og vurdere.

Kl. 11:28

Formanden:

Så er det fru Julie Rademacher for en kort bemærkning.

Kl. 11:28

Julie Rademacher (S):

Jeg synes også, det er utroligt, at det ofte er kvinderne og børnene, der må flytte i de her sager, hvor der er tale om vold.

Men jeg kunne rigtig godt tænke mig at høre hr. Tom Behnke, som også har rigtig god erfaring fra det praktiske liv som betjent, hvor mange gange en voldelig mand egentlig kan og må overtræde polititilholdet, før man fra myndighedernes side griber yderligere ind. Er det korrekt, at man kan overtræde polititilholdet 10, 15 og 20 gange, uden at der sker mere i sagen?

Kl. 11:28

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 11:28

Tom Behnke (KF):

Nej, det er ikke rigtigt, det er en klar misforståelse. Allerede første gang et tilhold bliver overtrådt, vil det medføre en sanktion – i første-gangstilfælde typisk i form af, at vedkommende får en bøde. Så det har altså konsekvens allerede første gang.

Så det er ikke sådan, at man kan overtræde tilholdet 10, 15 gange, uden at der sker noget; der må jeg sige at fru Julie Rademacher tager fejl. Det er altså ikke i overensstemmelse med

det, der sker i virkeligheden. Der er sanktion første gang.

Kl. 11:31

Formanden:

Fru Julie Rademacher.

Kl. 11:29

Kl. 11:29

Julie Rademacher (S):

Sanktion i form af bøde, ja, men er bøder nok? Er bøder nok til at holde jaloux mænd væk fra deres kvinder? I mange tilfælde har de ikke været det, og det er også endt i, at flere kvinder er blevet dræbt. Jeg kan rigtig godt forstå de her kvinders situation, og i nogle tilfælde går det faktisk så grelt, at både kvinder og børn er nødt til at skifte identitet, gå under jorden og netop flytte sig.

Så når man ikke er med på en forsøgsordning med GPS-lænker, kunne jeg godt tænke mig at høre, hvordan man så i det hele taget vil sikre, at det ikke er kvindernes og børnenes liv, som det her påvirker, men at det er mændene, der bliver holdt væk. Hvordan vil man sådan helt praktisk løse det problem?

Kl. 11:30

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 11:30

Tom Behnke (KF):

Det bekymrer mig, at man på den måde bruger ord til at skitsere en situation, som er meget værre. Hvad vil man gøre for at forhindre, at kvinder bliver dræbt? Altså, jeg tror, at ligegyldigt hvor mange regler vi laver her, er det sådan, at hvis en mand virkelig vil dræbe sin ekskone, så gør han det. Uanset hvad vi laver, uanset om vi laver GPS-ordning eller det ene eller det andet eller det tredje, vil vedkommende jo kunne gøre det. Altså, det kan vi da ikke forhindre.

Men vi kan gøre mest muligt for, at det ikke sker. Og der tror jeg, at netop det, som også har været oppe i debatten i dag, nemlig hele den forebyggende indsats, hele den behandlende indsats, da er noget af det, der skal til, og som virkelig kommer til at batte noget.

Med hensyn til sanktioner fremgår det klart og tydeligt, at overtrædelse af polititilhold straffes efter straffelovens § 265 med bøde eller fængsel indtil 2 år. Det vil sige, at der er mulighed for fængsel i helt op til 2 år. Så det er altså ikke således, at der ikke sker noget, når man overtræder et tilhold. Der sker rent faktisk noget.

Formanden:

Tak til hr. Tom Behnke. Der er ikke flere korte bemærkninger. Så er det fru Line Barfod – ikke i ordførerrækken, men efter god forståelse med hr. Morten Helveg Petersen. Værsgo.

Kl. 11:31

(Ordfører)

Line Barfod (EL):

Det er rigtig vigtigt at gøre noget for at forhindre, at mennesker bliver udsat for vold i parforhold. Det var jo lidt bekymrende at høre om den undersøgelse, der kom frem her i weekenden, der viste, at mange mennesker stadig mener, at det er i orden at slå deres børn. For som det også er kommet frem i debatten i dag, og som mange undersøgelser viser, er der altså en større risiko for, at man selv bruger vold i konflikter senere i livet, hvis man som barn har lært, at en måde at løse konflikter på er ved vold.

Derfor håber jeg også, at justitsministeren bl.a. sammen med sin kollega socialministeren vil tage nogle initiativer for at lære forældre, hvordan de tager sig af deres børn uden at bruge vold, hvordan vi kan tage os af vores børn og sikre, at de får et liv, hvor de ikke møder vold som en måde at løse konflikter på.

Så er vi selvfølgelig også nødt til at gøre noget i forhold til dem, der stadig bruger vold. Der synes jeg, at det, som man er begyndt at gøre oppe i Nordjyllands Politi, når de rykker ud, fordi der er voldelige episoder i hjemmet, nemlig at tilbyde behandling med det samme, er en rigtig god idé, som jeg håber på at man vil arbejde på at udbrede til resten af landet. Jeg tror, det er vigtigt, at man nogle gange også prøver at tage fat, før det kommer helt dertil, at folk flytter fra hinanden, eller at kvinden flygter hen på et krisecenter.

Jeg tror også, at vi er nødt til at gøre noget for at arbejde mere med holdninger. Det er mit indtryk, at der stadig er en del, der opfatter det som et voldsomt angreb på deres ære, hvis deres partner går fra dem. Man er derfor også nødt til at gøre noget ved den æresopfattelse, der gør, at de ikke kan leve med, at de bliver skilt, eller at deres eks får en ny partner. Jeg tror, det er vigtigt også at arbejde med den del af det.

Jeg tror også, det er nødvendigt at bruge mægling og konfliktråd noget mere i nogle af de situationer, hvor man prøver at gå ind og se på, hvordan man kan snakke det her igennem og finde ud af, hvad det er, hele den her vrede og konflikt bundet i, og hvad det er for nogle afta-

ler, man kan lave i et mæglingsforløb om, hvordan man undgår hinanden i fremtiden.

Som det har været fremme i debatten, mener jeg jo, at det var et kæmpe problem, da man gennemførte bortvisningsloven, at man ikke indførte behandlingstilbud, sådan som oppositionen foreslog, sådan som kvindekrisecentre og alle, der havde forstand på området, foreslog. Det glæder mig rigtig meget, hvis regeringen nu er ved at åbne op for, at det altså skal være en del af det, der sker, hvis man gennemfører en beslutning om bortvisning, at man så også sikrer, at der er behandlingstilbud, og at man gør rigtig meget for at få den, der bliver bortvist, i behandling.

Jeg tror, det er nogle af de ting, der skal til. Til gengæld tror jeg ikke så meget på det her tekniske fix med fodlænke, bl.a. fordi man slet ikke har teknikken til det. Jeg tror altså, at det er nogle af de andre ting, vi skal sætte ind med.

Men jeg tror også, at det er rigtig vigtigt, at vi i langt større omfang fra samfundets side viser, at vi beskytter dem, der bliver truet. Så må man se på, hvordan vi kan vise det meget tydeligt, hvordan vi kan sætte flere ressourcer af til det. Hvis der er nogen, der bliver truet af en ekspartner, af familie eller af andre, sætter samfundet ind og beskytter dem på samme måde, som vi gør, hvis det er en politiker eller en tegner eller andre, der bliver truet. Så er de en del af vores fællesskab, og vi vil ikke finde os i, at der er kvinder, der lever i stor angst for at blive udsat for alvorlig vold eller måske dræbt, som vi ser det indimellem. Vi bliver altså nødt til at finde nogle måder, hvorpå vi kan vise, at vi som samfund ikke accepterer det, og at vi beskytter folk.

Kl. 11:34

Formanden:

Ja, tak til fru Line Barfod. Så er det hr. Morten Helveg Petersen som ordfører.

Kl. 11:35

(Ordfører)

Morten Helveg Petersen (RV):

Den radikale ordfører kan ikke være til stede i salen i dag, og derfor skal jeg sige følgende på vegne af Det Radikale Venstre:

Der er desværre alt for meget vold og desværre også drab, som begås af jaloux eksmænd. Der er også alt for mange, især kvinder, som lever i frygt for at blive overfaldet. Ja, faktisk er der i Danmark større risiko for at blive udsat for vold af en, man kender, end af en, man ikke kender. Det er derfor relevant at gøre et forsøg med nye måder at beskytte den meget sårbare grup-

pe af personer på, som lever i frygt for at blive overfaldet af en eksmand, ekskæreste eller lignende. Socialdemokraternes forslag er et sådant forsøg.

Det fremgår ikke af bemærkningerne, om den foreslåede løsning er teknisk mulig i dag. Det må naturligvis afklares. Hvordan vil systemet i øvrigt virke, hvis den truede person bevæger sig væk fra sin bopæl? Vil det også kræve, at den truede person har en GPS-sender, så politiet adviseres, hvis de to signaler nærmer sig hinanden?

Endvidere kan der naturligvis også rejses spørgsmål om, hvorvidt det polititilhold, som er administrativt tildelt, kan suppleres med en løsning, der som udgangspunkt anvendes som led i afsoning af straf. Måske vil den foreslåede løsning kræve, at der føres en sag.

Polititilhold har formentlig ikke den store effekt i sig selv, men erfarne politifolk hævder, at især tildeling af dem har effekt, fordi den samtale, hvor den pågældende gøres bekendt med tilholdet og politiets mistanke, gør indtryk på gerningsmændene. Bl.a. derfor har Det Radikale Venstre samlet oppositionen om et forslag om gruppertilhold i sager om æreskriminalitet, som vil blive behandlet, inden Folketinget går på sommerferie.

Det Radikale Venstre er særdeles optaget af at finde løsninger og gøre forsøg med nye måder at beskytte truede personer på, fordi der er alt for mange af dem og de på helt urimelig vis lever i frygt. Samfundet må og skal gøre mere for at beskytte sådanne personer. Derfor opfordrer vi regeringen til at belyse de tekniske og retspolitiske aspekter ved Socialdemokraternes forslag, så vi kan drøfte det i Retsudvalget.

Vi er således positivt stemt, men spørgende til de praktiske og juridiske betingelser for forslaget. Tak.

Kl. 11:37

Formanden:

Tak til hr. Morten Helveg Petersen. Så er det som ordfører for forslagsstillerne fru Julie Rademacher.

Kl. 11:37

(Ordfører for forslagsstillerne)

Julie Rademacher (S):

En ting er den fysiske vold, men der er også en anden vold – en vold, der giver forfærdelige traumer, som ofte er forbundet med frygt. Ofte forholder vi sig os kun til den vold, der giver mærker, og frygten for at blive slået, men der er vold, der er mindst lige så slem som den fysiske,

og det er den psykiske terror, frygten. Det er frygten for, at han står lige uden for, at han kan komme og sparke døren op på et hvilket som helst tidspunkt, eller frygten for at møde ham på gaden eller i supermarkedet. At blive slået af sin mand handler ikke kun om de blå mærker og sår, som vi kan se. Man får nogle ar på sjælen forårsaget af frygten for, at han kan være her når som helst, og at man intet kan gøre.

Så hvad kan vi gøre for de mange kvinder og børn, så de i Danmark i dag skal kunne føle sig mere trygge? I dag kan en voldelig mand få polititilhold. De seneste år er der udstedt 400-500 polititilhold om året, men desværre oplever mange kvinder, at deres tidligere ægtefælle eller samlever overtræder et meddelt polititilhold. Der har også været flere eksempler på, at ægtefælledrab sker, på trods af at gerningsmanden havde forbud mod at opsøge kvinden.

For netop at imødegå de mange ægtefælledrab og andre overfald og for at skabe større tryghed for især de kvinder, der oplever, at deres tidligere ægtefælle eller samlever gang på gang overtræder et meddelt polititilhold, og derfor frygter at blive overfaldet eller dræbt af den pågældende, foreslår Socialdemokraterne, at der indføres en forsøgsordning med fodlænke med GPS-sender til personer, der overtræder et meddelt polititilhold. Dette skal ske, når det konkret vurderes, at den person, der skal beskyttes af polititilholdet, er i fare for at blive overfaldet. Vi vil gerne indføre en forbudszone, så den voldelige mand skal opholde sig mere end 1 km i radius fra f.eks. forurettedes bopæl og arbejdsplads.

Om en overtrædelse af polititilholdet skal have den konsekvens, at gerningsmanden skal GPS-overvåges, må bero på en konkret vurdering af sagens omstændigheder, herunder gerningsmandens karakter og det konkrete brud på polititilholdet. Men det er vores opfattelse, at beslutningen om fodlænke med GPS-sender bør kunne træffes af politiet og således ikke nødvendigvis skal afvente dom. Men domstolene vil naturligvis efterfølgende under straffesagen om overtrædelse af polititilholdet kunne prøve, om såvel polititilholdet som beslutningen om fodlænke er meddelt med rette.

Det er Socialdemokraternes opfattelse, at forsøgsordningen med fodlænke vil være et værdifuldt bidrag til styrkelsen af indsatsen til bekæmpelse af vold og drab især i nære relationer, og vi finder, at forsøgsordningen ud over at være med til at beskytte navnlige kvinder også

vil kunne give manden et bedre liv. Ordningen vil kunne give mændene et anstændigt liv, dog med nogle begrænsninger. Vi fratager dem muligheden for at opsøge kvinden, men vi sætter dem trods alt ikke bag tremmer. Samtidig vil det her også give netop manden en mulighed for at være en del af samfundet.

Det skal også her nævnes, at vi ikke kun ser kvinderne som ofre, men at det også ofte er mænd, der er ofre, som også fru Karina Lorentzen Dehnhardt nævnte. Ofte har mænd, der slår, også selv været udsat for vold eller misbrug, og derfor er det stadig vores klare opfattelse, så de ikke slår igen, og så også de sikres et værdigt liv. Ingen kan være tjent med at slå på andre, og ingen kan være tjent med at blive slået.

Vi tror dog også, som det har lydt i debatten i dag, at teknologien godt kan være med til at løse de her problemer for os. Vi tror på, at vi igen kan komme frem som foregangsland. Vi tror på, at vi i Danmark kan investere i nogle teknologiske løsninger, som kan hjælpe os ud af den her problematik, og derfor havde vi da håbet på, at der var lidt flere, der også turde tro på og udvikle det her sammen med os. Det kan jo ikke passe, at det kun er Kurt Westergaard, som vi kan passe på i dagens Danmark. Vi må og skal også i langt højere grad kunne hjælpe de her kvinder, der hver dag lever i frygt, fordi han kan stå lige uden for.

KL 11:42

Formanden:

Tak til fru Julie Rademacher. Der er ikke ønske om korte bemærkninger. Dermed er forhandlingen sluttet.

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Retsudvalget, hvis ingen gør indsigelse.

Det er ikke tilfældet.

Det næste punkt på dagsordenen er:

3) 1. behandling af beslutningsforslag nr.

B 179:

Forslag til folketingsbeslutning om styrkelse af indsatsen over for ofre for personfarlig kriminalitet.

Af Karen Hækkerup (S) m.fl.
(Fremsættelse 14.04.2009).